

Čudežni studenec:

Za gorami je deveta dežela. Nekoč je bilo v deveti deželi hudo, devetkrat hudo. Vladal ji je silen kralj, zlati kralj. Pa ni bil dober in pravičen, hudoben je bil in nikoli se ni nasmejal in je tudi petje in veselje v deželi prepovedal.

Molčali so ljudje, molčali so kraljevi svetovalci.

Ni pa molčal Bog. Hipoma je izpod starega spomenika v bližini kraljevega gradu začel izvirati studenec in prečudno so peli njegovi valovi s kovinskim glasom. Ljudje so se zavzeli, prišli so počasi k vrelec, poslušali pesem in pogledali v vodo. Pa so se čudno prestrašili. V bistri vodi so videli same sebe, obraz in telo in srce. Svoje živo srce. Zakaj, povem vam, Bog je naredil čudež in vsakdo, ki je videl svoje srce, se je razjokal in zbežal...

Prišli so tudi kraljevi svetovalci in drugi visoki ljudje stari in mladi. Slovesno in ponosno so prišli in prevzetno pogledali v studenec. Obupno so zakričali in drug za drugim zbežali v grad in si trgali obleko in rvali lase. Videli so svoje srce in so se prestrašili, zakaj nihče ni mislil, da je tako...

Iz vse dežele so začeli prihajati romarji. Spokorne pesmi so peli in križe so nosili kot da gredo na božjo pot. Ponižno so gledali svoja srca v studencu in so se vračali spokorjeni.

Vsa dežela se je postila in pokorila. Potem so nekateri prišli še enkrat pogledat podobo svojega srca in so videli, da je svetlejša, veselejša. In radostno so vriskali in peli.

Pesem in vrisk je pa slišal tudi kralj. Strašno se je razsrdil in je bil toliko hudoben, da je ukazal, naj se na studenec nanosi velikih skal, da ne bo nihče mogel do njega.

Ljudje so morali to storiti. Iz skal je pa zrasla trava in polno rož. Počasi so vsi pozabili na studenec in na svoje srce in v deželi je bilo žalostno in zelo hudo.

Leta so pa tekla in kralj se je postaral. Takrat so pasli v bližini tistega studenca pastirji, mladi pastirji,

otroci. Čudno radovedni so polegali po zemlji in pritiskali uho na tla, zakaj nekje blizu je zvenela pesem. Šli so za pesmijo in obstali pri studencu in se spomnili stare pripovedke. Skrivaj so odmaknili veliko skalo, toliko, da so prišli do vode. Pogledali so vanjo, pa so se preplašeni umaknili. Vsakdo je videl svoje srce, z belimi rožami prepleteno, in ni vedel, kaj to pomeni. Vse pa je obšlo čudno veselje in so zapeli, da se je čulo prav v grad.

V gradu je pa stari kralj nemirno posedal vse dni pri oknih, od koder se je videlo k studencu. In ko je slišal pastirsko pesem, je poklical pevce v grad in jih jezen vpraševal, zakaj pojo. Dečki so povedali, kralj jih je pa srdit zapodil. Potem je tri dni premišljeval in hodil po sobah. Četrty dan se je pa z vsem spremstvom slovesno napotil k studencu. Odmaknili so skale in kralj je pogledal v vodo, pa se je razjokal, vrgel krono in plašč služabnikom, oblekel raševinasto haljo in se počasi vrnil v grad.

Potem je razglasil vsem ljudem, da morajo priti k studencu, da vidijo svoja srca in se pokoré. In tri mesece je bila deveta dežela tiha, polna molitve in solz.

Ko so bili pa ljudje čez tri mesece rešeni, je zavladalo veselje in pesmi ni bilo konca ne kraja.

Da bi še pri nas jel izvirati tak čudežen studenec in naš nagnil k pokori!

